

KATE DiCAMILLO este îndrăgita autoare a multor cărți pentru copii, dintre care două au câștigat Medalia Newbery: *Povestea lui Despereaux și Flora și Ulise. Aventurile iluminate*. A crescut în Florida și după ce a trecut de douăzeci de ani s-a mutat în Minnesota, unde dorul de casă și o iarnă grea au împins-o să scrie prima carte care i s-a publicat, *Because of Winn-Dixie*. Cartea a fost distinsă cu Newberry Honor, iar autoarea a continuat să scrie multe alte romane premiate, printre care *The Tiger Rising*, *Miraculoasa călătorie a lui Edward Tulane* și *Elefantul magicianului*. Una dintre cărțile ei recente, *Raymie Nighington*, spune povestea lui Raymie, cea mai bună prietenă a Louisianei Elefante, și în ea apare Louisiana pentru prima oară.

În Statele Unite ale Americii, Kate a fost aleasă Ambasador al Literaturii pentru Copii, 2014–2015. Despre această misiune și despre puterea poveștilor, ea spune: „Când citim împreună, ne conectăm. Împreună, vedem lumea. Împreună, ne vedem unii pe alții.“ Kate locuiește în prezent în Minneapolis. Pentru mai multe informații despre cărțile ei, vizitați site-ul: <http://www.katedicamillostoriesconnectus.com>.

KATE DiCAMILLO

Louisiana se întoarce acasă

Traducere din engleză și note
de Iulia Arsintescu

ARTHUR

Unu

Am să scriu totul, ca să se știe ce mi s-a întâmplat,
și în caz că stă cineva la fereastră și se uită la stele și se
gândește Vai, ce s-o fi întâmplat cu *Louisiana Enfante?*
Unde s-a dus?, să aibă răspunsul. Să știe.

Asta s-a întâmplat.

Încep cu începutul.

Începutul este că străbunicul meu a fost magician
și cu mult, mult timp în urmă a declanșat un blestem
absolut înfricoșător.

Nu-i nevoie să afli chiar acum amânuntele acestui
blestem teribil. Trebuie doar să știi că el există și că e
un blestem care s-a transmis din generație în generație.

Și este, cum am spus, un blestem înfricoșător.

Iar acum a căzut pe capul meu.

Ține minte asta.

Am plecat în toiul nopții.

M-a trezit bunica. A zis:

— A sosit ziua judecății. Se apropie ceasul. Trebuie
să plecăm imediat.

Era ora trei noaptea.

Ne-am dus afară la mașină și era întuneric beznă, dar stelele străluceau puternic.

Vai, cât de multe stele erau!

Iar eu am băgat de seamă că unele dintre acele stele se aranjaseră într-o formăție foarte asemănătoare cuiva cu nasul lung care spune o minciună – constelația Pinocchio!

Am arătat spre Pinocchio cel înstelat, dar pe bunica n-a interesat-o câtuși de puțin.

— Repede, repede, a zis ea. N-avem timp să căscăm gura la stele. Avem întâlnire cu destinul.

Așa că m-am urcat în mașină și am plecat.

Nu m-am gândit să mă uit în urmă.

De unde să știu că plecam pentru totdeauna?

Credeam că mă amestecase bunica într-o idee de-a ei din toiul nopții și că la răsăritul soarelui urma să se răzgândească.

Se mai întâmplase și altădată.

Bunicii îi vin o mulțime de idei în toiul nopții.

Am adormit, iar când m-am trezit, tot mai mergeam cu mașina. Răsărea soarele și am văzut un indicator pe care scria: GEORGIA: 20 de MILE.

Georgia!

Eram gata să trecem în alt stat, iar bunica conducea mai departe cât putea de repede, aplecată mult spre parbriz, pentru că nu vede foarte bine și e prea fudulă să poarte ochelari, dar și pentru că-i foarte scundă (aproape mai scundă decât mine) și trebuie să se aplece mult ca să poată apăsa pe accelerație.

Louisiana se întoarce acasă

În orice caz, soarele strălucea. Lumina petele și stropii de pe parbriz și îi făcea să arate ca niște stele sclipind pe întuneric, lipite acolo să-mi facă mie o surpriză.

Iubesc stelele.

Vai, cât îmi doream să fi lipit cineva stele luminoase pe parbrizul nostru!

Dar nu era cazul.

Am zis:

— Buni, când întoarcem și mergem înapoi acasă?

Bunica a zis:

— Nu ne mai întoarcem niciodată, dragă. Timpul întorsului s-a dus.

— De ce? am zis eu.

— Pentru că a venit ora judecății, a zis bunica pe un ton grav, și trebuie să înfruntăm în sfârșit blestemul.

— Dar Archie?

În acest punct al relatării lucrurilor care mi s-au întâmplat, e necesar să afli că Archie este motanul meu și că bunica îl mai luase de lângă mine și altădată.

Da, mi-l luase! E o poveste de-a dreptul tragică. Dar nu contează acum.

— S-au luat măsuri, a zis bunica.

— Ce fel de măsuri?

— Pisica se află pe mâini bune, a zis bunica.

Exact la fel spusese și ultima oară când mi-l luase pe Archie, iar mie nu-mi plăcea deloc cum sunau cuvintele ei.

În plus, nici n-o credeam.

E o zi neagră când nu-ți crezi bunica.

O zi a lacrimilor.

Am început să plâng.

Am plâns până am trecut granița dintre Florida și Georgia.

Pe urmă, ceva legat de granița aceea m-a trezit. Granițele dintre state au darul sătă. Poate înțelegi despre ce vorbesc, poate nu. Pot spune numai că am simțit dintr-o dată că s-a întâmplat ceva irevocabil și m-am gândit: *Trebuie să cobor din mașină. Trebuie să mă întorc.*

Așa că am zis:

— Buni, oprește mașina.

Iar bunica a zis:

— Nici vorbă să fac așa ceva.

Bunica nu ascultă niciodată indicațiile altcuiva. N-a ținut cont niciodată de dispozițiile nimănui. E genul de om care le spune ea altora ce să facă, nu invers.

Dar până la urmă n-a mai contat că bunica a refuzat să opreasă mașina, pentru că a intervenit soarta.

Iar prin asta vreau să spun că am rămas fără benzинă.

Dacă n-ai plecat niciodată de-acasă în toiul nopții fără să te uiți măcar o dată înapoi; dacă nu ți-ai părăsit pisica, prietenii și un câine chior pe nume Buddy fără să le spui la revedere niciunui; dacă n-ai stat pe marginea drumului în Georgia, undeva chiar după granița irevocabilă dintre state, așteptând să apară cineva și să te ia cu autostopul, atunci nu poți înțelege ce disperare simteam în sufletul meu în ziua aceea.

Exact de asta scriu toate aceste lucruri.

Ca să înțelegi disperarea – cumplita pustiire din sufletul meu.

Louisiana se întoarce acasă

De asemenei, aşa cum am spus de la început, scriu și din motive mai practice.

Iar motivele mai practice sunt ca să știi ce s-a întâmplat cu mine – Louisiana Elefante.

Doi

Iată ce s-a întâmplat.

Stăteam amândouă pe marginea drumului.

În Georgia.

Imediat după granița dintre Florida și Georgia.

Care, de fapt, nici nu-i graniță de-adesea. Totuși oamenii insistă că există. Ca să vezi.

Bunica s-a întors spre mine și-a zis:

— O să fie bine.

Eu am zis:

— Nu te cred.

Am refuzat să mă uit la ea.

Am tăcut amândouă foarte multă vreme.

Trei camioane au trecut pe lângă noi. Pe latura unuia era pictată o vacă pe un câmp cu iarbă verde. Am invitat-o pe vaca aceea, ea era acasă, și eu nu.

Mi s-a părut un lucru foarte trist să invidiezi o vacă falsă de pe latura unui camion.

Trebuie să te previn că mare parte din povestea asta este extrem de tristă.

După ce-a vîjăit pe lângă noi și al treilea camion fără să încetinească, bunica a zis:

Louisiana se întoarce acasă

— Încerc să fac numai cum e mai bine pentru tine.

Păi, mai bine pentru mine era să fiu împreună cu Raymie Clarke și cu Beverly Tapinski. Raymie și Beverly sunt prietenele mele de suflet și îmi erau deja cele mai bune prietene de doi ani întregi. Nu puteam supraviețui fără ele. Nu puteam. Pur și simplu nu era cu putință.

Așa că i-am spus bunicii:

— Vreau să mă întorc acasă. Cel mai bine pentru mine e să fiu lângă Archie. Cel mai bine pentru mine e cu Raymie, cu Beverly și cu câinele Buddy cel chior. Tu nu înțelegi deloc ce-i mai bine pentru mine.

— Nu-i momentul acum, a zis bunica. Discuția asta nu-și are locul. Mă simt extrem de rău. Cu toate acestea, perseverez și merg înainte. La fel ar trebui să fac și tu.

Mie nu-mi păsa deloc că bunica se simțea extrem de rău.

Și mă săturaseam să merg înainte.

Am încrucișat brațele la piept. M-am uitat în pământ. O mulțime de furnici alergau pe lângă autostradă foarte ocupate și mulțumite de ele. De ce aleg niște furnici să trăiască pe marginea unei autostrăzi unde urmează să fie călcate permanent de mașini și de camioane?

Din moment ce nu vorbeam cu bunica, nu exista nimici pe lume căruia să-i pun o astfel de întrebare.

Asta îmi dădea un sentiment de foarte mare singurătate.

Atunci a oprit un bărbat bătrân cu o camionetă.

Pe bătrânlul cu camioneta îl chema George LaTrell.

A deschis geamul, a ridicat șapca și a zis:

— Salut, eu sunt George LaTrell.

E cel mai bine să zâmbești. Așa mi-a spus bunica toată viață. Dacă ai de ales între a zâmbi și a nu zâmbi, alege să zâmbești. Asta îi păcălește o vreme pe oameni. Îți oferă un avantaj.

După părerea bunicii.

— Hei, ce fac două doamne drăguțe ca voi pe marginea drumului? a întrebat George LaTrell.

— Bună dimineață, George LaTrell, a zis bunica. Se pare că am calculat greșit și am rămas complet fără benzină.

A zâmbit foarte larg. Cu toți dinții.

— Calculat greșit, a zis George LaTrell. Rămas complet fără benzină. Vai de mine.

— Am putea profita de bunătatea ta ca să ne duci până la cea mai apropiată benzinărie și înapoi?

— Chiar *puteți* profita de bunătatea mea.

Eu m-am gândit să nu profit de bunătatea lui George LaTrell, pentru că adevărul este că m-am săturat nu numai să perseverez, ci și să profit. Bunica și cu mine profităm mereu de bunătatea oamenilor. Așa ne descurcăm. Profităm de alții. și împrumutăm.

Uneori furăm.

M-am gândit să nu urc în camionetă. M-am gândit să fug pe autostradă înapoi spre Florida. Dar nu mă credeam în stare să fug suficient de repede.

N-am fost niciodată în stare să fug suficient de repede.

Iar prin asta vreau să spun că, oriunde mă duc, bunica pare să mă găsească.

Să fie asta soartă? Destin? Puterea bunicii?

Nu știu.

M-am urcat în camionetă.

În mașina lui George LaTrell mirosea a tutun și a imitație de piele. Bancheta se tăiașe și umplutura ieșea afară îci și colo.

— Să știi că îți suntem foarte recunoscătoare, George LaTrell, a zis bunica.

Dacă i-a spus cineva bunicii cum îl cheamă, ea nu mai pierde nicio ocazie să-i folosească numele. Zice că oamenilor le place să audă sunetul proprietilor nume mai mult decât orice alt sunet de pe lumea asta. Zice că este un fapt dovedit științific.

Eu mă îndoiesc foarte sincer.

Stăteam în camioneta lui George LaTrell, ciuguleam umplutura care ieșea din tapițeria banchetei și pe urmă am aruncat niște ghemotoace mici de umplutură pufoasă pe geam.

— Oprește-te, Louisiana, a zis bunica.

Dar eu nu m-am oprit.

Aruncam bucăți de umplutură pe geamul camionetei și mă gândeam la oamenii (și animalele) pe care îi lăsasem în urmă.

Raymie Clarke, căreia îi plăcea să citească și îmi asculta toate poveștile.

Beverly Tapinski, care nu se teme de nimic și se prițepe grozav să spargă încuietori.

Și pe urmă Archie, Regele Pisicilor.

Și Buddy, câinele chior, cunoscut între noi drept Câinele Sufletelor Noastre.

Dacă nu mai aveam niciodată ocazia să folosesc
aceste nume?

Dacă îmi era scris să nu mai stau niciodată în fața
aceror persoane (plus a acelui motan și a acelui câine)
și să le spun numele cu voce tare?

Era un gând tragic.

Am aruncat din nou pe geam umplutură din banche-
ta camionetei lui George LaTrell. Umplutura semăna
cu zăpada când plutește prin aer. Chiar semăna, dacă
mijei ochii. Dacă îi mijei cu toată puterea.

Iar eu mă pricep la mijit ochii.

George LaTrell ne-a dus la o benzinărie care se cheme
Vic's Value. Bunica a început munca de convingere cu
domnul LaTrell: să pună el benzină de la pompă într-o
canistră și pe urmă să plătească tot el.

Cum nu doream să asist la strădania ei de a face rost
de benzina care m-ar fi dus încă mai departe de casă și
de prieteni, m-am îndepărtat și am intrat în magazi-
nul Vic's Value, unde mirosea a ulei de motor și a praf.
Acolo se afla o tejghea înaltă cu o casă de marcat pe ea.

Lângă casa de marcat era un rastel plin cu pungi de
arahide sărate și, chiar dacă mă simțeam cu inima frântă
și copleșită de cea mai teribilă disperare, frate, ce foame
îmi era!

M-am uitat lung de tot la punguțele cu arahide.

Bărbatul din spatele tejghelei stătea pe un scaun cu
roți, iar când m-a văzut, a ieșit de după tejghea ca un
păianjen, mișcând din picioare înainte și înapoi, înainte
și înapoi. Scaunul scârțâia enervant în timp ce venea
spre mine.

Louisiana se întoarce acasă

— Bună ziua, am zis și i-am zâmbit cu toți dinții.
Bunica-i afară, pune niște benzină.

Bărbatul a întors capul și s-a uitat la bunica și la
George LaTrell, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Îhî, a zis el.

L-am studiat.

Avea o mulțime de păr în nas.

— Cât costă arahidele? am zis.

Am spus asta deși știam că n-am niciun ban. Bunica
zice mereu: „Întreabă de preț exact ca și cum ai inten-
ționa să plătești.“

Bărbatul nu mi-a răspuns.

— Dumneavoastră sunteți Vic?

— Poate.

— Eu sunt Louisiana Elefante.

— Îhî, a zis el.

A scos din buzunar o batistă galbenă cu picătele și
și-a șters fruntea cu ea. Avea mâinile aproape complet
înnegrite de unsoare.

Am zis:

— Am fost obligată să plec de acasă împotriva voin-
ței mele.

— Asta-i fix povestea întregii lumi, a zis Vic.

— Da?

— Îhî.

— Eu nu pot s-o sufăr, am zis. Am prieteni acasă.

Vic a încuviațat. A împăturit batista cu picătele
într-un pătrat îngrijit și a băgat-o la loc în buzunar.

— Poți să iei câte punguțe cu arahide vrei, a zis el.

A dat din cap în direcția rastelului cu arahide.

— Fără niciun ban, a zis.